

A Győri Ítélőtábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. február 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Tatabányai Törvényszék 2017. október 24. napján kihirdetett 4.B.252/2017/8. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A másodfokú eljárásban felmerült 6.350,- (hatezer-háromszázötven) forint bűnügyi költséget a vádlott viseli.

I N D O K O L Á S

A Tatabányai Törvényszék 2017. október 24. napján kihirdetett 4.B.252/2017/8. számú ítéletében **vádlott neve** vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében /Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés/. Ezért a vádlottat 3 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, a bűnjelekről, valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést, az elsőfokon eljáró ügyész tudomásul vette az elsőfokú bíróság ítéletét.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.381/2017/1-I.számú átiratában a védelmi fellebbezést alaptalannak tartotta. Kifejtette, hogy a törvényszék a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást és ennek eredményeként maradéktalanul felderített, hiánytalan, iratellenes megállapításoktól, téves ténybeli következtetésektől mentes tényállást állapított meg,

Rámutatott, hogy a törvényszék indokolási kötelezettségének a bizonyítékok részletes ismertetésével, elemzésével egybevetésével, az e körben levont következtetések rögzítésével, s ezzel a tényállásban írtak alátámasztásával teljeskörűen eleget tett. A terhelt bűnösségére vont következtetést okszerűnek, a bűncselekmény minősítését megfelelőnek tartotta.

A minősítéshez fűzött jogi indokolást is helytállónak tartva megjegyezte, hogy e körben annyi pontosítás szükséges, hogy vádlott neve szándéka a testi sértés okozására irányulóan nem „határozott” hanem (helyesen) „egyenes” volt.

Az ítélet indokolásának a szankciókat alátámasztó részét is helyesnek találta azzal, hogy álláspontja szerint a súlyosító körülmények körét ki kell egészíteni az együtt élő családtagok élet és testi épség egyéni bűncselekményekbe torkolló konfliktusainak elszaporodottságával.

Az elsőfokon kiszabott szankciót arányosnak, egyúttal minimálisan szükségesnek tartotta a büntetési célok eléréséhez, egyúttal az enyhítést indokolatlannak találta. Az elsőfokú bíróság ítéletének

helybenhagyását indítványozta azzal, hogy a másodfokú bíróság az indokolást pontosítsa, egészítse ki.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén **vádlott neve** vádlott védője nem vitatta az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és kifejtette, hogy álláspontja szerint a büntetési tételkeretre és a középértékekre is figyelemmel lehetséges és a speciális és generális prevenciók céljaira is figyelemmel szükséges a büntetés tartamának törvényi minimumban történő megállapítása, esetleg a végrehajtás próbaidőre történő felfüggesztése. A súlyosító körülmények körében felhozott vádlotti ittas állapot kapcsán kifejtette, hogy a sértett volt az, aki a vádlotthoz odament, őt számon kérte viselkedése miatt, majd a vádlottat a felé történő megindulását követően két alkalommal megütötte. A sértetti közrehatás enyhítő körülményként értékelését indítványozta arra tekintettel, hogy a család - így a sértett is - tisztában volt azzal, hogy a vádlott ittasan agresszívvá válik.

A vádlott feltáró jellegű beismerő vallomása mellett azt emelte ki, hogy a vádlott büntetlen előéletének az idős kora mellett nyomatékosabb az enyhítő hatása. Hivatkozott még arra is, hogy a vádlott bocsánatot kért a sértettől, aki megbocsátott neki. Álláspontja szerint ilyen előzmények és a cselekmény óta eltelt időben bekövetkezett vádlottra tekintve pozitív körülmények nem indokolják a végrehajtandó szabadságvesztés kiszabását.

A nyilvános ülésen megjelent **ügyész** a fellebbviteli főügyészség indítványát változatlanul fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, ennek eredményeképpen indokolási kötelezettségének is eleget téve megalapozott tényállást állapított meg, a cselekményt helyesen minősítette.

Rámutatott, hogy a törvényszék a jogi indokolás körében is helyes megállapításokat tett, annyi korrekciót tartott szükségesnek, hogy a vádlott a testi sértés okozására irányuló egyenes (nem pedig határozott) szándékkal cselekedett.

Hangsúlyozta, hogy a tényállás szerint a vádlott, hogy a sértett közvetlenül az őt ért szúrások előtt két alkalommal megütötte a vádlottat, azért került sor, mert a vádlott fellépése a sértett életét közvetlenül fenyegető támadás volt. Ezen körülmények okán a sértetti közrehatás szóba sem jöhet.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetést arányosnak minősítette és hivatkozott arra, hogy a vádlott terhére és javára értékelhető körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta, azt annyiban kérte kiegészíteni, hogy további súlyosító körülmény, hogy egyre elszaporodottabb, hogy a családi konfliktusok ital hatására erőszakos cselekménnyel kívánják a felek megoldani.

Megjegyezte, hogy elfogadható és enyhítőként értékelhető is, hogy a sértett bocsánatát elnyerte a vádlott, bár ez a kijelentés nem hangzott el, de a vádlottat a cselekménykori együttélő családtagjai - köztük a sértett is - visszafogadták.

Hivatkozott arra, hogy ugyanakkor a generális prevenció követelményének is eleget kell tenni és fontos, hogy az állam büntetőjogi igénye érvényesüljön.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

vádlott neve vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában továbbra is megbánásának adott hangot. Elmondta, hogy nagyon sajnálja, nem tudja hová tette a akkor a fejét; amit csinált, az a legrosszabb, amit tehetett.

Az ítélet táblája a Tatabányai Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt teljes körűen felülvizsgálta a Be.348.§ (1) bekezdés értelmében, melynek eredményeképpen az enyhítésre irányuló vádlotti és védői fellebbezést nem találta alaposnak, alapos viszont a fellebbviteli főügyészségnek az indokolás pontosítására és a súlyosító körülmények és kiegészítésére tett indítványa.

Megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az eljárást a perrendtartási szabályoknak megfelelően folytatta le, bizonyítási tevékenysége során olyan abszolút hatályon kívül helyezést eredményező hibát nem vétett, mely a felülbírálatot akadályozta volna

A törvényszék a széles körű bizonyítási eljárásában kihallgatta kihallgatta vádlott neve vádlottat, tanúként hallgatta ki sértett sértettet, tanú 1 szemtanút, a helyszínre érkező **A.A.** mentő szakápolót és **B.B.** gépkocsivezetőt, **C.C.** mentőorvost és **D.D.** mentőápolót, felolvasta a sértettet a kórházban ellátó **E.E.** orvos nyomozás során tett tanúvallomását. A bizonyítékok körébe vonta a terhelt személyisége tárgyában készült igazságügyi pszichiáter szakértői véleményt, valamint az igazságügyi pszichológus-szakértői véleményt, a sértett sérüléseiről keletkezett orvosi dokumentumokat, valamint az igazságügyi-orvosszakértői véleményt, a helyszíni szemle jegyzőkönyvet, a rendőri jelentéseket, a sértett állapotáról készült feljegyzést és egyéb iratokat. Feltárt valamennyi bizonyítékot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesnek mutatkozott. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének is kellő mértékben eleget tett.

A bűncselekmény elkövetésének lényegi körülményeit illetően vádlott neve vádlott, sértett sértett, tanú 1 tanú egybecsengő nyilatkozatot tettek, így egyezően nyilatkoztak a cselekmény elkövetése napjának eseményeiről, a cselekményt közvetlenül megelőző időszakról, a vádlott és a sértett beszélgetésének tartalmáról, az ő mozgásukról és elhelyezkedésükről, a sértettet ért szúrásról, a sértett cselekmény utáni viselkedéséről, valamint a sértett mentősök általi ellátásáról és kórházba szállításáról. Ahogy azt az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, ellentmondás a vallomásaikban a releváns körülmények tekintetében nem volt, a vádlotti beismerő vallomást egyéb bizonyítékok, így a helyszíni szemle jegyzőkönyve, a szakértői vélemények és az egyéb, a bizonyítás körébe vont iratok kellően alátámasztották, azt az elsőfokú bíróság a tényállásának alapjául szintén elfogadta.

A bizonyítékok perrendszerű, körültekintő, eljárási és logikai hibáktól mentes mérlegelésével a törvényszék tehát túlnyomórészt megalapozott tényállást állapított meg, mely tényállás kisebb mértékben szorult csak kiegészítésre a vádlott által a nyilvános ülésen előadottakból a személyi körülményei tekintetében az alábbiak szerint:

A Be. 361.§ (2) bekezdés b/ pontja szerint - a büntetéskiszabás körében - a nyilvános ülésen tett vádlotti nyilatkozat a személyi körülményeket érintő részben az alábbiakkal egészítendő ki:

vádlott neve vádlott előzetes letartóztatásból történt szabadulása óta napi rendszerességgel végez alkalmi munkát korábbi munkáltatójánál, mint targoncás és takarító. Havi jövedelme 100.000.-Ft. Szabadulása óta a sértettel; annak bátyjával; és sértett édesapjával, azaz sógorával él együtt Máriahalmon, ahogy élt a cselekményt megelőző időben is.

A fenti helyesbítésekkel a tényállás minden tekintetben megalapozott és az ítéletábra is erre alapította határozatát a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében.

vádlott neve vádlott bűnösségére okszerűen vont következtetést a törvényszék, a minősítés is megfelel az anyagi jog szabályainak.

A tárgyi tényezők vizsgálata során jelentősége van az elkövetésnél használt eszköznek, szúrás esetén annak egyszeri, vagy többszöri véghezvitelének, a szúrás irányítottságnak és annak is, hogy az elkövető hogyan tartotta az eszközt a használat időpontjában, a sérülés helye és jellege, az

elkövetési magatartás eredménye is következtetési alap lehet az elkövető szándékára, ezen túl az elkövető kijelentései, az elkövetést megelőző szituáció, az elkövetőnek a cselekmény elkövetése utáni magatartása lehet irányadó az elkövető tudattartalmának és a szándék jellegének feltárásánál valamint a megállapításánál.

Az alanyi tényezők körében a szándék kialakulása során szerepet játszanak az elkövető elkövetéskori személyi tulajdonságai, melyre külső körülményekből is következtetni lehet; fontos a cselekményt kiváltó indítók vizsgálata, az elkövetéskori tudattartalom megállapításához szorosan kapcsolódhat a cselekmény véghezvitelét megelőző pszichikus folyamat feltárása, mely folyamat a külvilágban megvalósult jelenségekből ismerhető meg; végül jelentőséghez jut az elkövetőnek a sértetthez fűződő kapcsolata, viszonya, érzelmi kötődése is.

A konkrét cselekmény esetében megállapítható, hogy a máraihami családi házukban vádlott neve vádlott erősen ittas állapotban dühöngött, először az általa épp vacsorához használt, kezében lévő 15,5 cm pengehosszúságú késsel a konyhában lévő hűtőbe szúrta, majd az unokaöccse, sértett sértett többszöri felszólítására, hogy maradjon már nyugton, a fenti késsel beleszúrta a honyhaajtó félfájába. A fentiek miatt sértett sértettel szóváltásba keveredő vádlott neve vádlott - miközben a sértett az esetleges további agresszív támadás elhárítása érdekében a felé közeledő vádlottat arcánál megütötte - egy alkalommal kis erővel, majd egy alkalommal nagy erővel hason szúrta a vele szemben álló sértettet. A vádlott ezt követően a sértettnek a segítségnyújtást meg sem kísérelve, nem törődve a sértettet ért, számára is nyilvánvaló sérülésével. Bevonult a szobájába, ahol folytatta a cselekmény előtti tevékenységét, tovább vacsorázott azzal a késsel, amely az elkövetés eszköze volt.

Az adott ügyben az orvosszakértő megállapította, hogy a sértett két szúrt sérülést szenvedett el; az egyik nem hatolt át a hasfalra, gyógytartama 8 napon belüli; a másik, hasüregbe hatoló sérülés viszont a sértett vékonybélbe 4 db, varratokat igénylő sérülést okozott és a fali hashártya-lemez 8 hét gyógytartamú sérülését is eredményezte, ez utóbbi sérülés életveszélyes volt, szakszerű orvosi segítség, ellátás nélkül következményes hashártya-gyulladás miatt a sértett halálához vezetett volna. Az életveszélyes sérülés nagy erejű szúró behatást igazol, mely élel-heggyel bíró eszközös behatás eredménye.

A törvényszék az alanyi és tárgyi oldal vizsgálatát a 3/2013. Büntető jogegységi határozat elveinek figyelembe vételével elvégezte, helyes következtetést volt le arra, hogy a vádlott a testi sértés okozásának szándékával bántalmazta a sértettet s ennek során az eszközre (15,5 cm pengehosszúságú kés) és a támadott testtájékra (has) is figyelemmel tisztában kellett lennie az életveszélyes sérülés bekövetkeztének reális lehetőségével, amelybe belenyugodott.

A hivatkozott Jogegységi Határozat 4. pontja kiemeli, hogy életveszélyt okozó testi sértés megállapításának van helye, ha a testi sértésre irányuló magatartást tanúsító elkövető szándéka az életveszélyre is kiterjed, mert ennek bekövetkezését kívánja vagy ebbe belenyugodva cselekszik.

A testi sértésre irányuló szándék alanyi és tárgyi elemeit vizsgálva megállapítható, hogy a vádlott ittas állapotban, indok nélkül a kezében lévő 15,5 cm pengehosszúságú késsel egy alkalommal kis erővel, majd egy alkalommal nagy erővel szúrta hasba a sértettet. Mindezekből következik - ahogy azt az elsőfokú bíróság is helyesen állapította meg és helyesen indokolta - hogy egyenes szándéka testi sértés okozására irányult, hasat célzó szúrások és az általa használt eszköz élessége és hosszúsága folytán tisztában kellett lennie azzal, hogy ez súlyos következményekkel is járhat. Életveszélyes sérülés, mint eredmény tekintetében eshetőlegesen szándéka ekként bizonyított és mivel az eredmény - az életveszély - bekövetkezett e minősített eset befejezett alakzata róható terhére.

Az ítélet *indokolásában egy elírást kellett csupán javítani*, az ítélet 8. oldala 7. bekezdésének 4. sorában a „határozott szándék” helyesen „*egyenes szándék*”

A büntetés kiszabása során a törvényszék túlnyomórészt teljes körűen feltárta és számba vette a terhelt javára és terhére értékelhető körülményeket. A súlyosító körülmények sorát annyiban kellett kiegészíteni, hogy további súlyosító körülmény az együtt élő családtagok élet és testi épség elleni cselekményekbe torkolló konfliktusainak elszaporodottsága.

A vádlott terhére rótt súlyos élet elleni bűncselekmény 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel fenyegetett cselekmény, az irányadó középérték 5 év. A cselekmény kiemelt tárgyi súlyára és társadalomra veszélyességre figyelemmel - nem kérdéses, hogy a Btk.79. §-ában megfogalmazott büntetési célok csak szabadságvesztés kiszabása mellett valósulhatnak meg.

Mindezeket figyelembe véve a fenti keretek között a büntetéskiszabási körülményeket figyelembe véve olyan büntetés kiszabása szükséges, mely ráébreszti a vádlottat arra, hogy a társadalmi (és családi) együttélés szabályait súlyosan sértő magatartást tanúsított, a kiszabott büntetésnek mindenkit vissza kell tartani a bűncselekmény elkövetésétől.

Értékelve a büntetéskiszabási körülményeket azt kellett megállapítani, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott, a büntetési tételkeret alsó határát egy évvel meghaladó tartamú szabadságvesztés büntetés helytálló, az arányos, szükséges és egyben elégséges is a büntetési célok megvalósításához. Az idősebb korú, büntetlen előéletű vádlott ittas állapotban, utólag számára is megmagyarázhatatlan okból először késével használati tárgyakat rongált meg, majd unokaöccse élete és testi épsége ellen indított támadást, melynek eredménye akár halállal is végződhetett volna. A sértett kétszeri hasba szúrása után sem rettent meg saját cselekedetétől, a sértettnek nem nyújtott segítséget, nem magyarázható közömbösséggel tovább folytatta a konfliktus előtti tevékenységét, evett tovább. Szándékos magatartása súlyosságát, a sérülés életveszélyes következményeibe történő belenyugvását nem cáfolja az a körülmény, hogy a cselekmény elkövetése előtt vele együtt élő családtagjai visszafogadták, jelenleg is együtt élnek.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés megváltoztatását, annak enyhítését nem tartotta szükségesnek az ítélőtábla.

Az ítélet jogi indokolását a közügyektől eltiltást lehetséges tartamát meghatározó Btk. 62. § (1) bekezdésével és azzal kellett kiegészíteni, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetéséről is a Be. 155. § (1) és (2) bekezdése alapján döntött.

Az ítélet járulékos rendelkezései is törvényesek.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült költségről a Be. 381.§ (1) bekezdése, valamint a Be. 338.§ (1)-(2) bekezdései alkalmazásával döntött.

Győr, 2018. február hó 28. napján

. Péntek László sk. a
tanács elnöke

Szalai dr. Joánovits Krisztina sk.
Előadó bíró

dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Ezzel a végzéssel a Tatabányai Törvényszék 2017. október 24. napján kihirdetett 4.B.252/2017/8. számú ítélete 2018. február 28. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

dr. Péntek László sk.
a tanács elnöke